

เรื่อง Wadoiji
ภาพ Whitefox(008)

A person with dark hair, wearing a dark blue t-shirt, is lying face down on a dark, textured ground. In the background, there is a large, rusted metal structure, possibly a train car or industrial equipment, with a ramp or door that is also rusted and has some red paint or blood splatters on it. The overall scene is dark and ominous.

โรงเรียนพิศวง 3

Darkmoon staminA

Darkmoon Stamina โรงเรียนพิศวง เล่ม 3

แต่งโดย Wadojji

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-195-0

จัดจำหน่ายโดย มกราคม 2558

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร กฤติมา สาลี

ออกแบบปก สำนักพิมพ์ แสบปี บานานา

ผู้จัดทำ

บริษัท แสบปี บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

หจก. สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

Darkmoon Stamina 3 กลับมาพร้อมกับปริศนาที่เริ่มขมวดปมยิ่งขึ้น เมื่อ
คุโรและมิทซึรุค้นพบเรื่องเล่า 'เจ็ดสิ่งพิสดารของโรงเรียนเอกชนคุโรสึกิ' พวกเขา
จึงต้องเข้าไปพัวพันกับเรื่องราวลึกลับที่จะพาไปสู่ตัวผู้อยู่เบื้องหลังของเรื่องราว
ทั้งหมด มันจะเป็นกับดักที่รออยู่หรือจะเป็นกุญแจที่ไขปริศนาทั้งหมด
ร่วมพิสูจน์ไปพร้อมๆ กับพวกเขาได้ในโรงเรียนพิศวง 3

กองบรรณาธิการ

มกราคม 2558

คุยกับผู้เขียน

บ่อยครั้งที่ผู้เขียนมักจะพูดถึงท้องฟ้าในแง่ของความน่ากลัว ความกดดัน และความน่ารังเกียจ ทั้งที่ในความจริงแล้ว ผู้เขียนก็เป็นคนหนึ่งที่ชอบชมกับความสวยงามของท้องฟ้าทั้งกลางวันและกลางคืน ทั้งยังชื่นชอบเรื่องราวของจักรวาลและอวกาศด้วย แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงเขียนถึงท้องฟ้าในแง่ที่ออกมาบ่อยๆ

อาจเป็นเพราะท้องฟ้าเป็นตัวแทนของธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ เปรียบเสมือนโชคชะตาที่ควบคุมมนุษย์ให้เป็นไป แม้ว่าจะชื่นชอบกับความงามและอำนาจของโชคชะตา แต่มนุษย์อย่างเราก็อดที่จะโมโหไม่ได้ทุกทีที่รู้สึกกว่า เรานี้มันตัวเล็กกระจ้อยร่อยแค่นี้เองหรือหรือนะ

ถึงจะเป็นแค่มนุษย์ตัวเล็กๆ ที่เขียนหนังสือเล่มเล็กๆ แต่ถ้ามีนักอ่านสักคนที่รู้สึกชื่นชอบและสนุกไปกับงานของผู้เขียน ผู้เขียนก็รู้สึกภูมิใจอย่างมากเลยแหละค่ะ

Wadoiji

ตอนที่ 1

มือที่ฉุดรั้ง

คุโรสึกิเป็นสถานที่ที่แปลกประหลาด ทั้งๆ ที่มียุโรปหลายคนต้องสูญเสียชีวิต ณ ที่แห่งนี้ ทว่าผู้คนก็ยังคงหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันเข้ามายังคุโรสึกิอย่างไม่ขาดสาย ทำหน้าที่ของพวกเขาต่างเหยียบย่างลงไปบนพื้นที่ที่เคยมีร่างไร้วิญญาณล้มลง ที่ที่พวกเขาใช้เท้าสัมผัส ล้วนเคยมีวิญญาณที่มองไม่เห็นเหยียบย่างลงไปแล้วเช่นกัน

แต่ทำไมทุกคนถึงยังกล้าเข้าไปเรียนและร่วมกิจกรรมได้อย่างหน้าตาเฉย เช่นนั้นอีก เพราะอะไร ทั้งผู้คนที่มีความพิเศษและที่ไม่มีความพิเศษถึงมาอยู่รวมกันที่นี่...เพราะอะไรถึงต้องพบกับความโศกเศร้ามากมาย

แท้จริงแล้วไม่ใช่เพียงคนในคุโรสึกิเท่านั้น แต่ทว่ามนุษย์ทุกคนต่างก็มีความโศกเศร้าด้วยกันทั้งนั้น

พวกเราต่างเหยียบย่างลงไปบนพื้นที่ที่เคยมีชีวิตดับสูญ รอยเท้าของเรา และของพวกเราต่างทับซ้อนกันอย่างน่าอัศจรรย์ ไม่เพียงรอยเท้า...บางครั้งร่างของพวกเรา ก็อาจจะยังทับซ้อนกับร่างของพวกเราด้วยเช่นกัน ทั้งพวกเราและพวกเราต่างโศกเศร้า แต่ไม่เคยสิ้นหวัง เหตุผลที่วิญญาณทั้งหลายยังคงวนเวียนอยู่บนโลกใบนี้ อาจเป็นเพราะความไม่สิ้นหวังในการมีชีวิตก็ได้ การที่วิญญาณเหล่านั้นยังคงอยู่ที่นี่ หรือจะเป็นเพราะพวกเขายังคงเชื่อว่าตนเองอาจจะสามารถทำอะไรบางอย่างได้ และการตายก็คือการมีชีวิตที่พิเศษออกไปอีกชีวิตหนึ่งนั่นเอง...

บางที...นั่นคงเป็นเหตุผลที่พวกเขายังคงอยู่ที่นั่นก็ได้...

ฮามาโตะ โจตะ จัดเนกไทให้เข้าที่เข้าทางก่อนที่จะติดกระดุมสูทนักเรียน ทั้งสามเม็ดให้เรียบร้อย แล้วเงยหน้ามองอาจารย์คามิมูระที่กำลังพูดอยู่บนเวที อาจารย์ทุกคนต่างสวมสูทสีกรมท่าดูเป็นทางการ บนเวทียังคงตกแต่งไม่ต่างไปจากปีก่อนๆ นัก พรหมสีน้ำเงินเข้ม ม่านที่ใช้ทำฉากหลังของเวทีก็เป็นสีแดงเช่นเคย ช่อดอกไม้ถูกตกแต่งไว้อย่างสวยงาม ทำให้เวทีไม้ที่ประกอบขึ้นอย่างง่าย ๆ ดูดีขึ้นมาก...

วันนี้เป็นวันจบการศึกษาของนักเรียนปีสามรุ่นของโจตะ ในขณะที่หลายๆ คนในโรงเรียนต่างก็เสียดายที่ประธานเถื่อนๆ คนนี้จะเรียนจบออกไปจากคุโรสึกิ เสียแล้ว ขณะเดียวกัน โจตะที่นั่งมองอาจารย์พูดอยู่บนเวทีด้วยใบหน้าเรียบเฉย ก็กำลังคิดหนักด้วยความกลัวว่าจะพูดอะไรดี เพราะพวกอาจารย์แย่งเขาพูดไปหมดแล้วนี่นา

“ครับ...ขอบคุณอาจารย์มากครับ ต่อไปขอเชิญประธานรุ่น ฮามาโตะ โจตะ ขึ้นมากล่าวอะไรสักเล็กน้อยครับ” มิทซึรุที่โดนบังคับให้มาเป็นพิธีกรพูดแบบเกร็งๆ พยายามข่มเสียงไม่ให้สั่น ไม่รู้ว่าทำไมพวกอาจารย์ถึงชอบใช้ให้เขาทำนั่นทำนี่กันนะ อาจจะเป็นเพราะเขาใช้ง่ายกว่าคนอื่นละมัง? เขาคิดแบบเหนื่อยใจแล้วเดินหลบไปที่ข้างเวที

โจตะลุกขึ้นยืนแล้วโค้งทำความเคารพต่อประธานในพิธีท่ามกลางเสียงปรบมือของทุกคนในห้องประชุม เขาก้าวเดินขึ้นไปบนเวทีอย่างสง่างามเหมือนตลอดสามปีที่ผ่านมา แม้ว่าวันนี้จะแต่งตัวเรียบร้อยดูแปลกตาไปสักหน่อย แต่ก็ไม่มีใครคัดค้านอะไร ชายหนุ่มผู้ยอมผสมสีส้มคล้ายสีหน้าแห่งกระแอมไอเล็กน้อย พลางขยับไมโครโฟนตัวเล็กตรงหน้าก่อนจะนิ่งไปชั่วคราว จนเกิดเสียงเซ็งแซ่ดังไปทั่วทั้งห้องประชุมเพราะความสงสัย

ให้ตายเถอะเมลิซ่า บนเวทีนี้มันร้อนสุดๆ ไปเลย...โจตะคิดอย่างหงุดหงิด แล้วเหลือบมองพัดลมที่อยู่ห่างออกไป ลมจากพัดลมกลับพัดมาไม่ถึงเวทีซะอย่าง

นั่น...เขาแอบแค้นเคืองพัศดมเล็กน้อย พลังปลดกระดุมเสื้อสูทออกและปลดกระดุมเสื้อเจ็ดอีกสองสามเม็ด จากนั้นดึงเนกไทออกจนหลวม...จนสุดท้าย ก็กลายเป็นการแต่งตัวธรรมดาเหมือนวันอื่นๆ

“บนนี้มันร้อนสุดๆ เลย” โจ๊ะอะอธิบายแล้วทำหน้าเซ็งๆ ทุกคนพากันหัวเราะครืน แต่งตัวแบบนี้แหละถึงจะเป็นประธานโจ๊ะตัวจริง จะว่าไปแล้ว การที่มีประธานนักเรียนที่ทำผิดกฎเรื่องการแต่งตัวแทบทุกข้อเนี่ย ทำไม่ถึงไม่มีใครคัดค้านเลยก็ไมรู้

“เฮ้อ...รู้ว่าเมื่อ พุดไม่นานหรอก อย่ารีบวังงันนะ” เขาบ่นแล้วถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย พลังเกาหัวแกรกๆ

“สามปีในคุโรสึกิ ผมประทับใจในทุกสิ่งที่เกิดขึ้นที่นี่...” โจ๊ะอะพูดด้วยสีหน้าจริงจัง ดวงตาสีฟ้าของเขาสะท้อนแสงเป็นประกายราวกับตอนลงสมัครเป็นประธานนักเรียน ทุกคนในห้องประชุมเริ่มเงิบเสียงลงแล้วฟังการกล่าวสุนทรพจน์ครั้งสุดท้ายในฐานะประธานนักเรียนของโจ๊ะอะ

“ผมไม่ใช่คนพุดเก่งเหมือนประธานรุ่นที่แล้ว แต่ความรู้สึกละที่ผมมีต่อโรงเรียนนี้ก็คงจะเหมือนกับคนอื่นๆ ที่กำลังจะจบไปพร้อมๆ กัน...คุโรสึกิทำให้เราสูญเสียเพื่อนไปหลายคน อาจจะไม่มากเท่าปีก่อนๆ ทว่าการสูญเสียจะเป็นอะไรได้มากกว่าการสูญเสีย” เขาพูดแล้วเงิบเสียงลงพลังกวาดตามองไปยังผู้คนที่ยืนในห้องประชุมซึ่งนั่งเงิบราวกับกำลังนึกทบทวนในเหตุการณ์ที่ผ่านมาอยู่

“มีการสูญเสียมากมายก็จริง แต่โรงเรียนแห่งนี้ก็ให้อะไรหลายๆ อย่างกับเรามากมายเช่นกัน คุโรสึกิ เปิดโอกาสให้เราเรียนรู้แม้กระทั่งความตายและชีวิตหลังความตาย...” โจ๊ะอะเริ่มถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายตอนท้ายประโยค

“ซึ่งก็ไม่ว่าจะเรียนรู้ไปทำไม ในเมื่อพวกเรายังมีชีวิตอยู่”

โจ๊ะอะพูดเสียงเข้มราวกับประชดนิดๆ แล้วหันไปยิ้มอย่างมีเลศนัยให้กับบรรดาอาจารย์ที่กำลังอึ้งกันอยู่

“จะยังงี้ก็ช่าง ผมขอเป็นตัวแทนนักเรียนรุ่นที่เจ็ดสืบทอด กล่าวขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่ให้การดูแลและอบรมสั่งสอนพวกเรามาตลอด...รวมทั้งอาจารย์-

อายามะ และอาจารย์ไซโต้ที่เสียชีวิตไปก่อนหน้านี้ด้วยครับ สุดท้ายนี้...”

เขาทั้งทำอย่างน่าสงสัย ก่อนจะถอดเนกไทและเสื้อสูทออก แล้วเขวี้ยงของเหล่านั้นไปยังคนดู เอ้ย...เพื่อนนักเรียนที่อยู่ด้านล่างเวที ทำให้นักเรียนหญิงชายหลายคนต่างรุมทั้งของเหล่านั้น แย่งกันราวกับเป็นสินค้าลดราคา หวังจะเอาชิ้นส่วนเสื้อผ้าไปเป็นของที่ระลึก ส่วนคามิมูระที่นั่งอยู่บนเวทีถึงกับนั่งกุมขมับ ไร้ท่าทีอะไรเลย แกคิดว่านี่เป็นเวทีคอนเสิร์ตจริง!

“ขอบคุณที่อยู่ด้วยกันมาตลอด! แยกย้ายกันไปตามยถากรรมได้!”

นักเรียนปีสามส่งเสียงวิ๊ดวิ๊ดเล็กแหลม เป่าปากกันอย่างระเริง ประธานโจตะที่พวกเขารู้จักเป็นแบบฉบับนี้แหละ โผผาง ไม่ได้สุภาพเรียบร้อย แต่กลับสร้างความเชื่อมั่นได้มากมาย โจตะก้าวลงจากเวทีอย่างโล่งอก หน้าทีประธานนักเรียนของเขาสิ้นสุดลงแล้ว แต่ในฉบับลงเขาก็มีอะไรบางอย่างออกจิ้งจอกกลับขึ้นเวทีไปคว้าไมโครโฟนอีกครั้ง

“เออ...มีอีกเรื่อง ผাগถึงพวกที่จะขึ้นปีสามนะ คุโรฮาระ คุโรอิ เป็นคนที่ผมเห็นสมควรว่าควรจะได้ขึ้นเป็นประธานรุ่นคนต่อไป ขอให้ช่วยกันสนับสนุนเขาด้วย...”

สิ้นเสียงพูดของโจตะ ทุกคนเงยบสนิท ทุกสายตาจ้องมองมาที่คุโร และทุกสมองเริ่มครุ่นคิด โจตะยิ้มเล็กน้อยแบบกวนๆ ในขณะที่คุโรตกใจจนต้องทำหน้าเฉย นิ่งตัวตรงนิ่งไม่ขยับเขยื้อน

“ลองคิดให้ดีก็แล้วกัน ถ้าเกิดเรื่องคับขันขึ้นมา คิดว่าในบรรดารุ่นเดียวกันใครล่ะที่พอจะช่วยพวกนายได้ ส่วนเรื่องเอกสารธรรมดาก็ไม่ต้องพูดถึง ใครๆ ก็ทำได้อยู่แล้ว...” โจตะพูดต่อ ทำให้พวกนักเรียนเริ่มพูดคุยกันเองจนเสียงดังแข่งแซ่ แม้แต่พวกอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษก็ยังต้องมองหน้ากันเล็กน้อย

...ท่าทางปีนี้จะวุ่นวายกว่าที่คิด...

“โมโนโกะจัง!!!” อิโต้วิ่งหอบแฮกๆ เข้ามาหาโมโนโกะที่ยืนอยู่บริเวณประตูโรงเรียน อิโต้เป็นหนึ่งในกรรมการนักเรียนปีสาม และเป็นแฟนของโมโนโกะด้วย แม้ว่าคุณพ่อจะรู้เรื่องที่พวกเขาแอบคบกันแล้วก็ตาม แต่ก็ไม่ได้คัดค้านอะไรเพียง

แต่ไม่อยากให้มาแสดงให้คนอื่นเห็นเท่านั้นเอง และตั้งแต่นั้นก็อดก็จบจากที่นี่แล้ว เรื่องต่อจากนี้ก็เป็นสิทธิ์ของทั้งคู่ที่จะตัดสินใจ

“รีบอะไรนักหนา อีโต้คุง” โมโนโกะหัวเราะเบาๆ กับท่าที่ร่อนรอนที่ดูเซ่อๆ ของอีกฝ่าย วันนี้อยู่ในชุดสูทสีกรมท่ากระโปรงสั้น ดูเป็นผู้ใหญ่มากกว่าปกติ ยิ่งทำให้โอโต้ประหม่าเข้าไปใหญ่ เขาตั้งใจจะพูดว่าพอลกลับถึงบ้านที่โตเกียวแล้วจะโทร. หา แล้วก็มาเยี่ยมบ่อยๆ แล้วก็...แล้วก็...แต่ช่วงมันเถอะ

“อะ...เอ่อ...ละ...แล้วผมจะมาเยี่ยมบ่อยๆ นะครับ!!” อีโต้พูดแบบอายๆ แล้ววิ่งหนีไปทางประตูโรงเรียนที่มีคนยืนรวมกันอยู่อย่างเนืองแน่นโดยไม่ทราบสาเหตุ ปล่อยโมโนโกะขวมดักแล้วเดินตามไปติดๆ ดูเหมือนจะยังไม่มีใครกล้าประเดิมนอกจากประตูโรงเรียนไปเป็นคนแรกนั่นเอง

“อ้าว! ใจคุง” โมโนโกะที่ตามหลังอีโต้มาอุทานเล็กน้อยเมื่อเห็นใจคุงยืนนิ่งอยู่ ยังไม่ได้เดินออกไปนอกรั้วโรงเรียน ใจคุงถอนหายใจแบบเบื่อกๆ มันจะอะไรกันนักหนา...ก็แค่เดินออกไปสืบก้าวเท่านั้นเอง

“เออๆ...ฉันเองๆ” เขาพูดกลางเกาหัวแกรกๆ เหมือนรำคาญอะไรบางอย่าง ก่อนจะย่างเท้าก้าวแรกออกไปโดยนับไปด้วย คนอื่นๆ ที่มุงดูอยู่ก็นับในใจไว้เช่นกัน...

หนึ่ง...สอง...สาม...สี่...ห้า...หก...เจ็ด...แปด...

“.....”

ใจคุงชะงักเท่าไรที่ก้าวที่แปด ทุกคนที่ยืนอยู่บริเวณประตูต่างกลืนหายใจด้วยความตกใจลึกๆ พลังคิดอย่างสงสัย ทว่าใจคุงกลับไม่ก้าวเท้าไปข้างหน้าต่อแม้แต่ก้าวเดียว

“ยะ...อย่าล้อเล่นแบบนี้สิครับประธาน หันมาไม่ได้นะ...” อีโต้พึมพำเหงื่อแตกซิก ในขณะที่คนอื่นๆ ก็รอลุ้นอยู่ว่าใจคุงจะทำยังไงต่อไปกันแน่

“ใจคุง...” เสียงเยือกเย็นของชายคนหนึ่งดังขึ้นด้านหลังของใจคุง พร้อมกับมือที่อุดร้งเขาไว้ไม่ให้เดินต่อไป โชคดีที่เขายังมีสติมากพอที่จะไม่หันไปดูหน้าบุคคลลึกลับนั้น การหันกลับไปในระหว่างที่ยังเดินไม่ครบสิบก้าว ก็เท่ากับหันไป

มองโรงเรียนนั่นเอง

“โจดะ...” เสียงเรียกดังขึ้นอีกครั้ง สร้างความหวาดหวั่นลงใจให้โจดะมากมายเหลือเกินเพราะเขาแน่ใจว่านั่นเป็นเสียงของคนที่เขารู้จักดี

เสียงของประธานรุ่นที่แล้ว ประธานชิชิโตะผู้หายตัวไปเมื่อปีก่อน ในวันจบการศึกษา...

“หันมาไม่ได้นะ!” อิไตตะโกน “หันมาไม่ได้นะครับประธาน!”

“เดินต่อไปสิโจดะ! อย่าหันมานะ!” โมนโกตะตะโกนบอก พร้อมๆ กับนักเรียนคนอื่นๆ ที่ช่วยกันตะโกนไม่ให้โจดะหันกลับมา ทว่าพวกเขาต่างไม่ได้รู้เลยว่าเสียงเหล่านั้นมันไปไม่ถึงหูโจดะ

โจดะยืนขาแข็งเหงื่อแตกพลั๊ก มือลึกลับนั้นกำเสื้อเขาไว้แน่นจนรู้สึกว้าวเลื่อเจ็บตางๆ นั้นเริ่มเปียกชื้น เขารู้สึกถึงสัมผัสที่คุ้นเคยของคนรู้จักกัน

“หันมาสิ โจดะ...” เสียงของรุ่นพี่ชิชิโตะดังซ้ำ “ถ้านายเดินต่อไปอีกสองก้าว ก็จะไม่มียวันได้รู้ความลับของหนึ่งในเจ็ดเรื่องพิสดารอีกเลยนะ...”

“อะ...อา...” โจดะพึมพำเสียงแหบแห้งในลำคอ ความหวาดกลัวกระตุ้นให้เขาสับสนมากยิ่งขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ เขาลังเลเหลือเกิน ถ้าหันไปจะได้เจอรุ่นพี่ชิชิโตะตัวจริงรีเปล่า ถ้าหันไปแล้วจะหายไปยังมิติที่สี่จริงๆ อย่างที่เขาพูดกันรีเปล่า...ถ้าหันไปแล้วจะเจอกับอะไรกันแน่

ภาพเบื้องหน้าของโจดะเริ่มมีดมลงทุกที พื้นซีเมนต์แข็งแรงที่เขาเหยียบอยู่กลับให้ความรู้สึกยวบยาบอย่างบอกไม่ถูก รวกับจะบังบอกถึงสภาพจิตใจของโจดะในขณะนี้ กลับซากุระที่ปลิดโปรยลงมา แปรเปลี่ยนเป็นสีดำสนิทตามบรรยากาศรอบข้าง โจดะรู้สึกว่ามือเปียกชื้นที่จุดเสื้อเขาเอาไว้แน่ กลับปล่อยออก แล้วดูบขึ้นไปที่ลำคอ ก่อนจะเริ่มจับศีรษะของโจดะให้หันกลับไปทางคุโรสึกิ ทั้งที่แรงกระทำนั้นไม่มาก แต่โจดะกลับกำลังจะหันหน้ากลับไป

ปึก! ตึง!!

อิไตวิ่งเข้าชนโจดะจากด้านหลังจนโจดะเซกลงไปข้างหน้าสามสี่ก้าวก่อนจะล้มลงโดยมีร่างของอิไตทับอยู่ข้างบน พวกเขาอนอนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ

ขยับตัวออกจากกัน

“ประธาน! ประธานครับ! เป็นอะไรี่ไปล่ะ!” อิดี้ที่เพิ่งตั้งสติได้ ก็ตาลีตาเหลือกลูกออกจากร่างของโจตะแล้วเขย่าวางของอีกฝ่ายด้วยความเห็นหัวงสีหน้าของโจตะซีดเขียวราวกับคนตาย ทว่าดวงตาสีฟ้านั้นยังคงจ้องมองมาที่เขาด้วยความตื่นตระหนก

“พะ...พอ...อิดี้ ฉันไม่ได้เป็นอะไร” โจตะพูดตอบ ทั้งๆ ที่เสียงสั่นไหวราวกับใบไม้ต้องลม เขาส่ายหัวเขามีอูมขมับด้วยรู้สึกเวียนหัวอย่างรุนแรง มือของเขาสั่นไม่พ้กัน จนอิดี้ที่อยู่ข้างๆ นึกเป็นห่วง ไม่นานโจตะก็เงยหน้าขึ้นมองโรงเรียนที่อยู่เบื้องหน้า

ไม่มี...ไม่มีรุ่นพี่ซิติโตะอยู่...มีเพียงสายตาที่ดูเป็นห่วงของพวกเพื่อนๆ เท่านั้น...

เขาก้มมองพื้นด้วยความเศร้าเล็กน้อย แม้จะกลัวขนาดนี้ แต่ก็อดคิดถึงรุ่นพี่ซิติโตะไม่ได้...อิดี้เห็นสีหน้าของโจตะดูเศร้าลงไปเช่นนั้น จึงลูบไหล่ของโจตะเบาๆ พยายามทำสีหน้าสงสย ก่อนจะเหลือบไปมองเสื้อเชิ้ตสีขาวของโจตะด้วยความตกใจ

“ประธานครับ! เสื้อของประธาน!”

โจตะสะดุ้งเฮือก เขาใช้มือที่ลั่นระริกของตัวเองถอดเสื้อเชิ้ตออกมาดูด้วยความร้อนรน...

ใช่แล้ว...สิ่งนั้นแสดงถึงการมีอยู่ การมีอยู่ของรุ่นพี่ซิติโตะ และการมีอยู่ของหนึ่งในเจ็ดเรื่องพิศดารของคุโรสึกิ

รอยมือซึ่งเกิดจากเลือดสีแดงเข้มนั้นปรากฏอยู่บนไม้ถ่าน มันแสดงร่องรอยการดึงขุ้มเสื้อสีขาวสะอาดนั้นจนแทบฉีกขาด เพื่อที่จะอุดรั้งโจตะเอาไว้ไม่ให้ไปจากคุโรสึกิ

ตอนที่ 2

ฟุคุชิโตะ

ช่วงเวลาต้นทอมที่น่าเบื่อหน่ายได้ผ่านพ้นไปสักกระยะหนึ่งแล้ว...

คุโรเหม่มองออกไปนอกหน้าต่าง จะว่าไปแล้วตลอดเวลาที่เขาเรียนในคุโรสึกิเขาก็มักจะได้ที่นั่งริมหน้าต่างเสมอ ไม่รู้ว่าเพราะอะไรกันแน่ แต่ก็ดีเหมือนกัน ลมในฤดูใบไม้ผลิที่พัดผ่านมาในช่วงนี้ค่อนข้างจะอบอุ่นกำลังดีทีเดียว น่าสนใจกว่าวิชาภาษาอังกฤษบนกระดานเสียอีก

อีกแค่ชั่วโมงเดียวอาจารย์ก็จะเดินออกไป พลังเยือกปากสั่งการบ้านก่อนจะลาไป และอาจารย์วิชาใหม่ก็คงจะเข้ามา คุโรยังมองเหม่อออกไปนอกหน้าต่างอยู่พักใหญ่ จนเริ่มรู้สึกว่ามันนานเกินไปแล้ว เพื่อนๆ ในห้องก็เริ่มคุยกันอย่างออกรส แต่อาจารย์ก็ยังไม่เข้ามาสอนเสียที

“ชั่วโมงนี้ของอาจารย์ชาจิน่า” คุโรพึมพำเสียงเรียบอยู่คนเดียว ปีนี้เขากับมิตซึรุอยู่คนละห้องกัน เขาเลยไม่ค่อยได้คุยกับคนอื่นเท่าไร ถ้ามีมิตซึรุอยู่ด้วย บางทีคนอื่นก็คงจะเข้ามาคุยกับเขาบ้างเหมือนกัน แต่ดูท่าทางคุโรจะไม่ได้ทุกซักรัณอะไรเท่าไรหรอก

“คุโรคุง ขอครูเข้าไปหน่อยได้มั๊ย?”

“.....” คุโรนั่งเท้าคางแล้วอิงไปเล็กน้อย เมื่อหันไปเห็นต้นเสียงที่กำลังบินอยู่นอกหน้าต่าง ไซ...อาจารย์ชาจิกำลังบินอยู่นอกหน้าต่าง ปีกสีดำอันใหญ่ของ

เขากระพือจนเกิดกระแสลมพัดเข้ามาในห้อง ทำให้กระดาษปลิวว่อน นักเรียนทั้งห้องหันไปมองหาต้นเหตุที่ทำให้ชีทของพวกเขาปลิวกระจายปนกัน และเมื่อเห็นอาจารย์ชาจิกำลังบินอยู่บนก้นหน้าต่าง ก็ไม่มีใครตกใจเลยแม้แต่คนเดียว

ครูลุกขึ้นแล้วช่วยชาจิให้ปีนหน้าต่างเข้ามาในห้อง ระหว่างที่ตัวของเขาผ่านเข้ามาทางหน้าต่างปีกอันใหญ่ที่เหมือนปีกของค้างคาวนั้นก็ค่อยๆ หดเล็กลงก่อนจะกระพือพับๆ เหมือนนกสะบัดขน ชาจิหัวเล็กน้อยแล้วเดินไปวางเอกสารการสอนไว้ที่โต๊ะหน้าห้อง ก่อนจะขึ้นไปนั่งยองๆ บนโต๊ะแล้วขยี้ตาเบาๆ

“จะว่าไปแล้ว การตื่นสายนี้มันไม่ดีเลยนะครับนักเรียน...” ชาจิพูดหน้าตาเฉยแล้วหัวหวอด ส่วนพวกนักเรียนในห้อง จะเรียกว่าชินแล้วก็ได้ เพราะอาจารย์ชาจิมักจะเข้าสอนสายแทบทุกวันที่มีคาบเช้า แล้วก็ใช้วิธีบินขึ้นมาเพื่อประหยัดเวลาทุกที ถ้าไปบอกโรงเรียนอื่น เขาจะอธิบายบ้างมั้ยนะ ที่อาจารย์ของเราบินมาสอนนะ

ครูหัวเราะเบาๆ อย่างรำเริง แม้จะไม่มีใครได้ยินเสียงหัวเราะนั้นก็ตาม เขาเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างที่มีท้องฟ้าสีฟ้าสว่างสดใส กิ่งต้นชากระที่หน้าโรงเรียนโปรยกลีบสีชมพูไปตามแรงลมกระจายเกลื่อนพื้น

อาจจะเป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกได้ถึงกลิ่นของฤดูใบไม้ผลิ...

“เฮ้ๆ แบ่งทีมซะ!! ให้มีชายหญิงเท่าๆ กันนะ” อาจารย์คามิมูระตะโกนส่งเสียงเข้ม เขาอยู่ในชุดวอร์มสีส้มสดใสที่ดูจะเหมาะกับหน้าร้อนเสียมากกว่า วันนี้ห้อง 3/2 ที่มีทชิรุเรียนอยู่ลงมาเรียนวิชาพลศึกษาที่สนามหญ้า นักเรียนหญิงดูจะชอบใจเป็นพิเศษ เพราะวันนี้อาจารย์คามิมูระเกิดคึกก็เลยอยากจะเล่นวอลเลย์บอลขึ้นมา...ทว่านั่นกลับทำให้มีทชิรุแอบเซ็งเล็กน้อย ที่จริงเขาก็พอจะเล่นวอลเลย์บอลเป็น แต่ยังไม่ค่อยชอบเล่นฟุตบอลมากกว่าอยู่ดี

“เฮ้! เจ้าหัวเถิกนั่นนะ!”

เสียงเรียกดังมาแว่วๆ จนมีทชิรุต้องเหลียวมอง ใครกันนะที่หัวเถิก เขาคิดด้วยความสงสัย แล้วหันไปมองด้านหลังของตน จึงประจันหน้ากับมาโมริเข้าพอดี

...ยูยะ มาโมริ สาวน้อยที่มาจากจังหวัดเดียวกับเขา มีนิสัยขมุ่ขามไ้เล่น เธอใ้ชุดพละของโรงเรียนที่เป็นเสื้อยืดสีขาวขอบแดงกับกางเกงขาสั้นสีแดงดูทะมัดทะแมง

“นายมีกลุ่มรึยัง?” มาโมริยื่นยึดตัวให้ดูสูงเท่ามิทซึรุ ตอนนี้มีทซึรุสูงประมาณ 160 เซนติเมตรได้แล้ว ปีที่ผ่านมาเขาสูงขึ้นมากทีเดียว เทียบกับสาวน้อยที่ยืนเซิดอยู่ตรงหน้าเขาในตอนนี้แล้ว...ส่วนสูง 160 เซนติเมตรนั้นดูเตี้ยไปเลย

“...ผะ...ผมเหวอครับ” มิทซึรุถามงๆ...เรานะหรือหัวเถิก ไม่จริงน่า (มิทซึรุพยายามหนีความจริงสุดฤทธิ์)

“ก็นายนะสิเจ้าหัวเถิก!!” มาโมริพูดเสียงดังฟังชัด “มาสิ ทีมฉันขาดหนึ่งคน...”

“อะ...ครับ” มิทซึรุที่ยังงๆ อยู่เดินไปเข้ากลุ่มด้วยความสลดใจ เพราะเขาตัดผมสั้นเกรียนเปิดหน้าผากละมั้ง เลยดูหัวเถิก

มาโมริวางแผนการเล่นอย่างชำนาญเนื่องจากเธออยู่ชมรมวอลเลย์บอล ผมยาวประจำฟูเล็กน้อยถูกรวบเป็นหางม้าเล็กๆ ไว้ข้างหลังดูราวกับทอมบอย แวตตาของมาโมริเป็นแวตตาที่มุ่งมั่นจนมิทซึรุรู้สึกแปลกใจ พอลงสนามแวตตาที่จับจ้องไปยังลูกบอลของเธอนั้นช่างดูจริงจัง...มิทซึรุได้แต่มองแวตตานั้นด้วยความสนใจ

ปึกกกกก!!

“เจ้าบ๊อง! เป็นไงละ มัวแต่ยืนเหม่ออยู่ได้” มาโมริเดินเข้ามาเยาะเย้ยมิทซึรุที่กำลังล้าหน้าล้าตาหลังจากเล่นเสร็จแล้ว ก็เพราะเขามัวแต่มองมาโมริอยู่นี้แหละ ถึงได้โดนลูกบอลกระแทกจนหน้าผากเถิกๆ กลายเป็นหัวโนแบบนี้

“...เธอนี้...มันก็แค่อุบัติเหตุนะ” มิทซึรุพูดแบบบ่นอุบออย่างไม่พอใจ แล้วหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดหน้า

“อ้อเหวอ...นั่นที่นายเป็นเพื่อนสนิทของคุโรฮาระนี่ก็อุบัติเหตุด้วยรีเปล่า คบไปได้ไงนะคนนิสัยแบบนี้” มาโมริพูดลอยหน้าลอยตา แต่ประโยคนั้นก็ทำให้มิทซึรุรู้สึกอุนไม่น้อยทีเดียว

“อย่าพูดอย่างนั้น เธอแค่ไม่รู้จักรักเขาดีพอต่างหาก”

“ฉันนี่แหละรู้จักรักเขาดีที่สุด!!” มาโมริรีบค้านแล้วเดินไปจุ่มที่แผลหัวโนของ มิทซึรุจนเขาร้องโอดโอย

“เมื่อก่อนเขาไม่ได้เป็นอย่างนี้ซะหน่อย! แต่พอมารู้จักกับนาย เขาก็เปลี่ยนไปเลย!” มาโมริพูดเสียงดังด้วยความโมโห

“พูดอะไรนะ คุณก็เป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ก่อนจะมารู้จักกับฉันอีก ไม่เกี่ยวกันสักหน่อย!” มิทซึรุพยายามอธิบาย เขามองมาโมริด้วยความแปลกใจ มาโมริไม่ได้คุยกับคุโรบอยนักแต่กลับพูดว่ารู้จักคุโรดะ ใบหน้าของเธอในขณะนี้ ดึงเครียดเหมือนกำลังออกกลั้นบางอย่างไว้ด้วยความเศร้าสรว้อย เธอหน้าบึ้งแล้ว ต่อยท้องมิทซึรุตบักจนมิทซึรุตัวงอลงอย่างกะทันหัน ก่อนที่จะเดินหนีไป ทว่ามิทซึรุ กลับเอื้อมมือไปคว้าข้อมือเธอไว้แน่น

“อะ...โอ๊ย! เดียวก่อน” มิทซึรุกุมท้องแล้วเงยหน้าขึ้นพูดอย่างยากลำบาก “เธอ...รู้จักคุโรมาก่อนใช่ไหม?”

มาโมริตกใจนิดหน่อย มือของมิทซึรุกำข้อมือของเธอไว้แน่นมากจนเธอเริ่ม เจ็บ แต่ดูเหมือนว่ามิทซึรุจะไม่ได้ตัว เธอจึงสะบัดข้อมือจนหลุด แล้วเฝ้าปากแน่น

“รู้จักก่อนนายก็แล้วกัน!!” เธอตอบกลับด้วยความโมโห “ช่างปะไร! หมอนั่นจำฉันไม่ได้สักหน่อย” มาโมริพูดแล้วต่อยท้องมิทซึรุอีกหนึ่งที่ ทำไมยายนี้ชอบ ใช้กำลังนักนะ...มิทซึรุคิดแบบเหนื่อยใจเหลือเกิน

“อะ...เอ่อ...เขาอาจจะจำได้แต่ไม่พูดก็ได้? น้า...ยูยะจัง เล่าให้ฟังหน่อย เถอะ ฉันจะได้แอบไปถามๆ ให้ฟังละ” มิทซึรุพยายามเกลี้ยกล่อม แล้วถามมาโมริ มานั่งที่สวนหย่อมเพื่อจะคุยกันได้โดยสะดวก เขาหย่อนตัวลงนั่งบนพื้นหญ้าแล้ว ดึงสวมน้อยผู้กำลังจุนเจือให้นั่งลงข้างๆ ดูเหมือนเธอจะลงเลใจเล็กน้อยที่จะเล่า ให้มิทซึรุฟังจึงยังปิดปากเงียบอยู่

“เล่าเถอะ ฉันอยากรู้” มิทซึรุคาดคั้นด้วยสายตาจริงจัง จนในที่สุดเธอก็ ต้องยอมเอ่ยปากเล่าอย่างไม่เต็มใจนัก

“เคยเจอกันตอนเด็กๆ ที่สถานรับเลี้ยงเด็กอินทิม”

มิทซึรุวิ่งไปเล็กน้อยที่เธอย้อนไปไกลเหลือเกิน ตอนแรกเขาคิดว่าคุโรกับ มาโมริอาจจะเคยเรียนชั้นประถมมาด้วยกันแต่คุโรจำไม่ได้ ทว่าดูเหมือนนี่จะเป็น เรื่องราวก่อนที่คุโรจะมาเป็นคนในตระกูลคุโรซาวะเสียอีก มาโมริเพียงแค่รับรู้ถึงความแปลกใจของเด็กหนุ่มช่างๆ แต่ก็ไม่ได้สนใจ เธอเริ่มเล่าต่อไปเรื่อยๆ

“เมื่อก่อนเขาชื่อฟูคุชิโตะนะ แม่ฉันตั้งให้เอง พอติแม่ฉันทำงานเป็นพี่เลี้ยง อยู่ที่นั่นฉันก็เลยได้แวะไปเล่นบ่อยๆ แล้วก็เจอฟูคุชิโตะด้วย ตอนนั้นเพื่อนที่อินทิมัก ลักเขา ‘ไม่รู้ว่เพราะอะไรเหมือนกัน แต่รู้สึกจะคุยๆ กันว่าเขามีพลังอะไรสักอย่าง นี่แหละ เฮอะ!! เด็กอะนะ...ก็จินตนาการกันไปเรื่อย ฉันก็เลยเข้าไปคุยเล่นกับเขา ตอนนั้นแค่ 4-5 ขวบเองมั้ง’ มาโมริพูดแล้วกอดเขา นำแปลกที่เธอเป็นนักกีฬาแท้ๆ แต่ผิวกลับขาวเนียนกว่าคนอื่นเสียอีก ทำให้มิทซึรุต้องจ้องผิวนี้นั้นด้วยความ สงสัย มาโมริเบนสายตาลงไปที่พื้นหญ้า สีหน้าของสาวน้อยที่ดูเข้มแข็งคนนี้ก็กลับ ให้ความรู้สึกเหงาอย่างบอกไม่ถูก

“เมื่อก่อนหมอนั้นน่ารักจะตาย เจ็บๆ แต่ใจดีแล้วก็วาดรูปเก่งด้วย ‘ไม่รู้ ทำไม่ถึงเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้...”

เดี๋ยวนี้อะก็ใจดีเป็นระยะๆ นะ...มิทซึรุแอบคิดในใจ แต่คงเป็นเพราะการ เข้าไปอยู่ในบ้านคุโรซาวะนั้นแหละ สุดท้ายแล้วเรื่องที่คุโรไม่ใช้คนของคุโรซาวะ จริงๆ แต่เป็นเด็กจากสถานรับเลี้ยงเด็กที่ตระกูลคุโรซาวะรับมาเลี้ยง เขาก็เล่าให้ มิทซึรุกับคุณพ่อซากากิฟังแค่สองคนเท่านั้น

มาโมริหันมามองหน้ามิทซึรุเล็กน้อย หวังจะพูดอะไรต่ออีกหน่อย แต่พอ นั้นไปเห็นสายตาของเด็กหนุ่มช่างตัว ที่กำลังจ้องมองขาของเธอพลางทำหน้าครุ่น คิดอะไรบางอย่าง เมื่อเห็นดังนั้นใบหน้าของมาโมริก็กลับมีเลือดฝาดแดงระเรื่อ ขึ้นมาทันที ในที่สุดหมดเล็ๆ ที่เปี่ยมไปด้วยพลังก็ขัดเข้าที่ท้องของมิทซึรุเต็มแรง

“จะมองขาฉันอีกนานมั๊ย! เจ้าคนลามก!!!”

“อะ...ขอโทษครับ” มิทซึรุกุมท้องแน่นแบบจุกจนตัวงอ แต่ไม่ได้คิดลามก เลยนะ แค่สงสัยเท่านั้นเองนี่นา

อีกด้านหนึ่งของสวนหย่อม คุโรเดินดิ่งออกมาจากห้องประชุมที่เริ่มมีเด็ก-

นักเรียนมาต่อคิวตักอาหารกันเองบ้างแล้ว สีหน้าของเขาดูจะแปลกใจและเคร่งเครียดไม่น้อย ในขณะที่รอฟังเสียงสัญญาณโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในมือ สายตาของเขาก็จ้องมองไปยังจุดที่มีทชีรุกับมาโมรินั่งอยู่ ก่อนจะเดินเข้าไปหาด้วยท่าที่หงุดหงิด

“ไม่ไปกินข้าวรีง?” เขาถามมิตชีรุเสียงเข้มแล้วหันไปมองมาโมริ ทำให้มาโมริรีบลุกหนีไปทันที รวากับไม่อยากจะเจอคุโร กิริยานั้นทำให้คุโรต้องขมวดคิ้วอย่างงุนงง ก่อนจะปิดมือถือลง แล้วยึดมันใส่กระเป๋าทางเกงดังเดิม

“กินสิ มีอะไรรีเปล่า? เมื่อกี้เห็นทำหน้าเครียด” มิตชีรุถามด้วยความเป็นห่วง แล้วลุกขึ้นยืนปิดทางเกงขาสั้นไปมาเพื่อปิดชีฝุ่นออกจากเนื้อผ้า คุโรถอนหายใจอย่างเบือๆ ก่อนจะหันไปทางห้องประชุม

“ฉันทิร. หากิตามาตั้งแต่เดือนที่แล้ว แต่ไม่ติดเลยสักครั้ง สงสัยเปลี่ยนเบอร์แล้วมั้ง” เขabenด้วยสีหน้าที่เจอความหงุดหงิดอยู่บางๆ ถ้าจะเปลี่ยนเบอร์อย่างน้อยก็น่าจะโทร. มาบอกกันก่อน บ้าจริงๆ คุโรนึกตำหนิพอบ้านของตนในใจด้วยความหงุดหงิดยิ่งขึ้น มิตชีรุที่เพ่งลุกขึ้นจึงยืมให้อีกฝ่ายเล็กน้อยแล้วตอบไหล่เบาๆ

“เอาน่าๆ เคียวลุงเขาก็ติดต่อมาเองแหละ”

คุโรหันมายิ้มเล็กน้อยแล้วเดินนำมิตชีรุไปทางห้องประชุมอย่างใจเย็น ช่วงนี้คุโรลี้กิดูเจียบสงบจนผิดปกติ ไม่ค่อยมีเรื่องอะไรเท่าไร อีกครึ่งเดือนจะมีการเลือกประธานนักเรียนของแต่ละรุ่น ซึ่งเขาก็ได้ลงสมัครไปเรียบร้อยแล้ว ส่วนผลลัพธ์จะเป็นยังไงก็ต้องดูกันต่อไป

เขาถอนหายใจให้กับลมอุ่นที่พัดผ่านมา ช่วงเวลาที่เจียบสงบเช่นนี้ถ้ามีไปนานๆ ก็คงจะดี

บ้านคุโรซาเวะ เวลา 23.00 น.

ชายวัยกลางคนถอดแว่นตาของตนออกแล้วเอนหลังพิงกับเก้าอี้ทำงานด้วยความเหน็ดเหนื่อย เขาเสยผมสีดำที่อยู่งเหงิขึ้นแล้วเหลือบตามองบอดี้การ์ด

ที่ยืนแข็งที่อยู่อยุ่หน้าห้องรากับรูปปั้น ชายหนุ่มยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันมามองหน้าเจ้านายของตนด้วยความตกใจเล็กน้อย...คล้ายเกรงว่าเจ้านายจะจับได้ว่าเขาแอบเหม่อลอยอยู่นานแล้ว

“ไปพักเถอะ ฉันอยู่คนเดียวได้” มาซาฮิโกะกุมขมับแล้วโบกมือไล่อีกฝ่ายออกไป

“ท่านครับ...ผมว่าท่านเองก็ควรจะไปพักบ้างนะครับ ฟຸ່ນนี้จะต้องไปที่โรงเรียนของคุณหนูอีก” บอดี้การ์ดหนุ่มพูดด้วยความเป็นห่วง มาซาฮิโกะกุมขมับค้างอยู่บนโต๊ะครู่หนึ่ง เขาหลับตาอยู่นานพอสมควรแล้วจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น...ลูกตาสีดำไร้แววนั้นเหลือบไปทางชายที่ยืนอยู่หน้าประตูด้วยความเย็นชา

“ฉันบอกก็ครั้งแล้ว ว่าอย่าขัดคำสั่งของฉันนะ เรนยะ?”

บอดี้การ์ดหนุ่มสะดุ้งเล็กน้อย เขารีบโค้งให้มาซาฮิโกะด้วยท่าทางสุภาพ แล้วเปิดประตูออกจากห้องทำงานของเจ้านายกลับไปห้องของตัวเองทันที มาซาฮิโกะถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย เขาเอนหลังกลับไปที่พักพิงอีกครั้งพลงมองเอกสารตรงหน้าที่กองสุมๆ กันอยู่มากพอควร

วิทยุถูกส่งจากรีโมตในมือของมาซาฮิโกะให้เล่นซีดีเพลงซึ่งบรรจุไว้ในเพลง Brat'ja ภาษารัสเซียดังขึ้นเนิบนาบ เนื้อหาแสนเศร้าที่ฟังดูซาบซึ้งนั้นไม่ได้กลั่นกรองเข้าสู่สมองของผู้ฟังท่านนี้สักเท่าไร ถึงแม้ว่าเขาจะแปลออกก็ตาม

บรรยากาศรอบห้องมีสีอันอบอุ่นสบายตาแบบตะวันตก สีน้ำตาลของห้องดูราวกับผืนแผ่นดินที่ห่อหุ้มห้องนี้เอาไว้ กรอบรูปไม้ที่แกะสลักลวดลายอย่างละเอียดสวยงามถูกแขวนไว้ ณ จุดที่มองเห็นได้ชัดจากโต๊ะทำงานของเขา ทั้งตัวเขาเอง ภรรยาที่สวयरากับตุ๊กตาและลูกชายตัวเล็กที่ยืนห่างๆ กันในรูปถ่ายก็จ้องกลับมาทางเขา ไม่นานมานี้เขาเริ่มจะนึกขึ้นได้ว่าตั้งแต่ลูกเข้าโรงเรียนเอกชนคุโรสึกิ เขาก็ไม่ได้เจอหน้าลูกเลย นับแล้วก็สองปีเห็นจะได้ มีหลายเรื่องทีเดียวที่เขาอยาก

จะคุย

เพลงที่เปิดเริ่มดังกระหึ่มขึ้นในท่อนฮุคฟังดูรุนแรง แตกต่างกับความรู้สึก

ของมาซาฮิโกะที่นิ่งสนิท สีหน้าเรียบเฉยนั้นไม่ไหวติงต่อเหตุการณ์ใดๆ แม้แต่น้อย
พรุ่งนี้ต้องไปเยี่ยมโรงเรียนเก่าของเขาซะหน่อย...โรงเรียนเอกชน
คุโรสึกิ

ตอนที่ 3

การมาเยือนของชายพุดน้อย

คามิมุระเดินเข้าไปในห้องตัวเองแล้วเปลี่ยนชุดวอร์มที่ใส่อยู่เป็นชุดลำลอง ขาสั้นธรรมดา เขาหัวผมใหม่อีกครั้ง ผมที่เขาเคยตัดทิ้งไปเริ่มยาวเกือบเท่าเดิมแล้ว เหมือนกับความสัมพันธ์ของเขาและคนอื่นๆ ในคุโรสึกิที่กลับมาเป็นเหมือนเดิมอย่างรวดเร็ว หลังจากที่ไซได้หลุดพ้นออกมาจากบ่อน้ำได้

“เฮ้ย! เมื่อไหร่จะมาหรือ?” ไซโต้เดินทะลุเข้ามาในห้อง ทำเอาคามิมุระผวาไปเล็กน้อยด้วยความตกใจ แต่พอเห็นว่าเป็นไซโต้จึงรวบรวมสติกลับมาได้อีกครั้ง

“อย่าพรวดพรวดเข้ามาแบบนี้นี่สิ ตกใจหมด” หมิเริ่มบ่นทันที “พ่อไอ้คุโรมานะ คงจะมาเยี่ยมเฉยๆ ละมั้ง?” ชายร่างใหญ่อธิบายแล้ววางหวีลง แต่พอจะเริ่มมัดผม ไซโต้ก็กลับเดินมาสาธยายกศสรีระของเขาดูเล่น มือเย็นๆ ของไซโต้ที่สัมผัสโดนคอของเขาทำให้เขาต้องย่นคอดลงเล็กน้อยเพราะรู้สึกจุกจิกแปลกๆ

“อย่าสิ มีोनายเย็นชะมัด” คามิมุระบ่นๆ แล้วเริ่มรู้สึกว่าคำพูดของเขาทำให้ไซโต้นิ่งเงียบไป จึงหันไปทางไซโต้ด้วยความแปลกใจ สีหน้าของไซโต้ดูเหงางๆ ราวกับอยากจะพูดอะไรสักอย่าง

“ขอโทษ... พุดเล่นนะ อย่าคิดมาก” คามิมุระแก้ตัว แต่ไซโต้กลับหัวเราะในลำคอแล้วไปนั่งลงบนเตียงก่อนจะกวักมือให้คามิมุระมานั่งข้างๆ ซึ่งเขาก็ยอม

ทำตามโดยดี ทว่าไช้ได้ก็ยั้งทิ้งช่องว่างของบทสนทนาเอาไว้นานทีเดียว บรรยายากสลับสักระหว่างทั้งสองคนทำให้คามิมูระรู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก

“อีกไม่นานฉันจะต้องไปแล้ว...” ไช้ได้พูดเสียงสั่นนิดๆ ที่จริงเขากังวลมากเหลือเกิน ความตายของตัวเองทำให้เขาไม่รู้ว่าควรจะทำยังไงต่อไป ควรจะไปไหนถ้าเขาไปเป็นยมทูตแล้ว จะลืมทุกสิ่งรีเปล่า ถ้าไปเกิดใหม่อีกครั้ง

เขาคงจะลืมหมดทุกอย่าง...ลืมความทรงจำทุกอย่าง รวมถึงตัวตนของตัวเอง

ไช้ได้กัดริมฝีปากบางๆ ของตัวเองจนรู้สึกเจ็บ เขาใช้มือทั้งสองข้างปิดหน้าเอาไว้แล้วก้มตัวลงด้วยความหวาดหวั่น ที่จริงเขาอยากจะอธิบายว่าทำไมเขาถึงต้องไป แต่ดูเหมือนความกังวลที่ขึ้นมาจุกอกจะทำให้เขาพูดอะไรไม่ออก ทั้งเรื่องที่ซางช่วยทำสัญญากับยมทูตว่าขออยู่ที่นี้อีกหนึ่งปี และที่จะยอมไปเป็นยมทูตให้สิบปี...

“ชะ...ขอโทษ...” ไช้ได้พูดเสียงสั่นระหว่างที่ยังก้มหน้าลงกับฝ่ามือตัวเอง คามิมูระยังคงนั่งเฉย เขารู้เรื่องนี้มานานพอสมควรแล้วเพราะคุณพ่อเล่าให้ฟัง คุณพ่อซางากากิคิดว่าไช้ได้คงไม่อยากจะบอกคามิมูระโดยตรงสักเท่าไรหรอก มันเป็นเรื่องที่ทำให้ใจลำบาก แต่อย่างน้อยหนึ่งปีที่ผ่านมา ไช้ได้ที่อยู่ในสภาพวิญญูณก็ได้ทำอะไรหลายๆ อย่างที่อยากจะทำไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการกลับไปเยี่ยมครอบครัวหรือเพื่อนสมัยเรียน ตาย...แต่ได้บอกลากับทุกๆ คน

เขาคิดว่าคุ้มค่าแล้วกับหนึ่งปีที่ผ่านมาของไช้ได้...

“เรื่องนั้นฉันรู้แล้ว...คุณพ่อมาบอกก่อนแล้วละ” คามิมูระพูดเสียงเรียบแล้วจับไหล่ไช้ได้ที่นั่งอยู่ข้างๆ เอาไว้ ไหล่นั้นเย็นเฉียบและสั่นไหวด้วยความสอโศกเศร้า แสดงออกถึงความเจ็บปวด ที่แม้แต่วิญญูณก็ยังรู้สึกได้

“อย่าคิดมากน่า เจ้าบ้าเอ๊ย! ทุกคนก็มีวันที่ต้องไปทั้งนั้น นายแค่ไปรออยู่ก่อน เดี่ยวพวกฉันก็จะตามไป...” คามิมูระพูดแล้วเขย่าไหล่ไช้ได้ไปมาเบาๆ **“เข้าใจมั๊ย? ไม่ต้องร้อง ฉันไม่มีทางลืมนายอยู่แล้ว”**

“.....” ไช้ได้พยักหน้าเล็กน้อยเหมือนรับรู้ เขาเกลียดตัวเองที่มานั่งร้องไห้

อย่างน่าสมเพชเช่นนี้ คามิมุระยิ้มเศร้าๆ ก่อนจะลดมือลงแล้วเหม่อมองออกไปทางหน้าต่างหลังห้อง เขาเองก็อยากให้อายุที่นี้ตลอดไปเหมือนกัน ก็พวกเขาทั้งสองคนเป็นเพื่อนกันมาตั้งกี่ปีแล้ว แม้จะเห็นอยู่ตรงหน้า...คามิมุระเองยังไม่อยากจะเชื่อด้วยซ้ำว่าทำได้คนนั้น...เสียชีวิตไปแล้ว

“ฉันรับรองได้” คามิมุระที่ยังเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างเปรยขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนจะหันไปยิ้มจางๆ ให้กับเพื่อนของตน “จะไม่มีใครลืมนาย...ถ้าคนอื่นลืม ฉันก็จะไม่ลืม...อย่างน้อย พวกนักเรียนที่นายเคยสอนก็ต้องจำนายได้”

ไซโต้เงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง เป็นจังหวะเดียวกับที่คามิมุระหันหน้ามายิ้มให้น้ำตาที่เอ่อล้นขึ้นมาคลอเบาทำให้ชายหนุ่มผู้เคยสวมแว่นตามองภาพของเพื่อนตัวโตของเขาไม่ชัดนัก ทว่าก็ยังพอจะเห็นรอยยิ้มอันเลือนรางของอีกฝ่าย ไซโต้หัวเราะร่วนด้วยความขบขันตนเอง ความกังวลของเขากลับจางหายไปอย่างรวดเร็วเมื่อมีใครสักคนยิ้มให้ แล้วปลอบว่าไม่เป็นไร

ชายหนุ่มผู้เคยสวมแว่นตากลับเงยหน้ามองเพดานโดยไม่มีแว่นตา แสงอาทิตย์ยามเย็นสาดส่องเข้ามา ทำให้ผู้คนอบอุ่น ดังเช่นทุกวันที่ผ่านมา...

คุณพ่อที่นั่งหน้าเคาน์เตอร์อยู่ในห้องอาจารย์ใหญ่ โดยมีชายแปลกหน้านั่งอยู่เบื้องหน้าของเขาในขณะนี้ ช่างเป็นผู้ชายที่ดูเย็นชาและเงิบขมริ้มเสียเหลือเกิน ผมสีดำที่หวีแสกข้างอย่างไม่เป็นระเบียบ ทว่าดูภูมิฐาน ครู่หนึ่ง...ดวงตาสีดำสนิทของชายคนนั้นก็เหลือบมองมาทางคุณพ่อ จนบาทหลวงหน้าอ่อนคนนี้ต้องรีบยกแก้วน้ำขึ้นดื่มโดยมีสายตาของชายแปลกหน้าจ้องอยู่อย่างเฉยเมย

“น่าจะชวนคุย...ไม่สิ ต้องรีบหาเรื่องคุยแล้ว...คุณพ่อซากากิพยายามหาวิธีทำลายบรรยากาศที่น่าอึดอัดนี้โดยเร็ว ผู้ชายคนนั้นเหลือบมองนาฬิกาที่ข้างฝาแล้วเริ่มเอ่ยปากเป็นครั้งแรกหลังจากการแนะนำตัว

“ซ้ำ...” มาซาฮิโกะพูดเสียงต่ำด้วยใบหน้าเรียบเฉย คุณพ่อรีบปาดเหงื่อแล้วกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก พ่อของคุโรดุน่ากลัวกว่าคุโรดะยาเท่านั้น...เขารู้มาจากคุโรว่าทั้งคู่ไม่ใช่พ่อลูกกันแท้ๆ แต่หน้าตากลับดูคล้ายกันมากจริงๆ

ราวกับได้เจอคุโรในอนาคตเลยทีเดียว...

“อะ...เอ่อ...สงสัยยังหาไม่เจอมั้งครับ” คุณพ่อพูดตะกุกตะกัก แล้วเหลือบมองนาฬิกา ทำไมคามิมุระไปนานนัก...แค่ให้ช่วยไปตามคุโรแค่นี้ ใครก็ได้ รีบๆ เข้ามาทีเถอะ

มาซาฮิโกะหันไปมองสภาพของห้องที่ดูเก่ามากขึ้นกว่าช่วงที่เขาเรียนอยู่พอควร บาทหลวงที่นั่งหน้าตาลึกลึกลงตรงหน้าเขาดอนนั้นเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน อันที่จริงก็ไม่น่าแปลกใจนัก ถ้าอาจารย์ใหญ่คนเก่ายังอยู่ก็คงชราามากแล้ว มาซาฮิโกะทำหน้าเฉย แต่แอบสรุปอยู่ในใจ

เสร็จจากที่นี่ เขายังต้องไปงานเลี้ยงอีก ต้องกลับไปเตรียมตัวที่บ้านตอนห้าโมงเย็น ชายวัยกลางคนที่ดูภูมิฐานรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย ที่ต้องมาเสียเวลากับการรอ...ความชักช้าของคนที่เขากำลังรอ ทำให้เขาหงุดหงิดเสียเหลือเกิน

คุโรได้ทราบข่าวจากอาจารย์คามิมุระว่าพ่อของเขามาที่โรงเรียน...สำหรับเขาแล้วมันเป็นข่าวที่ไม่ค่อยดีนัก เขาไม่ค่อยสนิทกับพ่อเท่าไรหรอก เพราะตอนเด็กๆ พ่อก็แทบจะไม่เคยมาดูแลเขาเลย มีเพียงคิดาคามิผู้เป็นพ่อบ้านเท่านั้นที่ดูแลเขามาตลอด ถึงได้ชวนมิทซึรุมาด้วยกัน เพราะรู้สึกไม่มั่นใจที่จะต้องเจอกับพ่ออีกครั้ง หลังจากไม่ได้เจอกันสองปีแล้ว

ทั้งคู่เดินมาถึงหน้าห้องอาจารย์ใหญ่ก็พบกับบอดีการ์ดของคุโรชาวะทั้งสองคน คุโรเดินก้าวนำมิทซึรุไปเล็กน้อย ชายหนุ่มในชุดสูททั้งคู่รีบโค้งทำความเคารพทันที

“ไม่เจอกันนานนะ เรนยะ...ทาเคโนะ” คุโรทักทายเสียงเรียบ เรนยะผู้ยืนอยู่ทางซ้ายของประตูรับเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้ เขาเป็นชายหนุ่มอายุประมาณยี่สิบกว่าๆ เจาะหูข้างหนึ่ง ผมสั้นย้อมสีน้ำตาลออกทองๆ นิดๆ ดูวัยรุ่นราวกับเด็กมัธยมปลาย

“ครับ ก็สองปีได้” เขาตอบ แล้วมองเด็กหนุ่มตรงหน้าอีกครั้ง “คุณหนูสูงขึ้นมาเยอะครับ”

คุโรพยักหน้าเล็กน้อย เขาไม่ได้สนิทกับเรนยะและทาเคโนะเท่าไร แต่ก็เรียกได้ว่ารู้จักกันมานาน ทาเคโนะมีอายุมากกว่าเรนยะเล็กน้อย เปรียบได้กับเป็นรุ่นพี่ของเรนยะ เขาดูร้อมน เพราะคิดว่าเจ้านายของตนที่อยู่ในห้องแอร์เย็นเฉียบนั้นคงกำลังอารมณ์เสียมิใช่น้อยแล้ว

“รีบเข้าไปเถอะครับคุณหนู ท่านมาซาฮิโกะรออยู่นานแล้ว” ทาเคโนะเร่งเร้าด้วยเกรงว่าเจ้านายจะยิ่งหงุดหงิดมากขึ้นไปอีก ทางมิทซึรุก็ปิดปากเงียบเพราะรู้สึกว่าการตัวเองกำลังเป็นบุคคลแปลกหน้าในเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นนี้ คุโรจึงพยักหน้าให้ทาเคโนะเป็นเชิงตอบรับแล้วหันไปหามิทซึรุที่ลังเลอยู่ว่าจะเข้าไปด้วยดีมั้ย

“มาเถอะมิทซึรุ” คุโรพูดสั้นๆ ทว่ามันกลับทำให้มิทซึรุรู้สึกว่าอีกฝ่ายกำลังไม่มั่นใจอะไรบางอย่าง เหมือนไม่มั่นใจในตัวเอง เพราะปกติไม่ว่าจะไปไหนคุโรก็จะเดินไปคนเดียวหน้าตาเฉย ไม่สนใจมิทซึรุ จนเขาต้องเป็นฝ่ายตามคุโรตั๋อยๆ อยู่เสมอ ทว่าคราวนี้คุโรกลับออกปากชวนเสียเอง

คุณพ่อชากากิเคยพูดกับมิทซึรุไว้ว่า ตอนแรกนั้นคุโรเป็นคนที่ไม่เข้มแข็งเท่าไร ส่วนมิทซึรุก็อ่อนโยนแต่ไม่มีความกล้าแกร่งเหมือนกับคุโร แต่พอทั้งคู่มารู้จักกันต่างก็เปลี่ยนไป...

คุโรอ่อนโยนขึ้น และมิทซึรุก็เข้มแข็งขึ้น...ทั้งคู่เปลี่ยนไปเป็นคนใหม่

นั่นเป็นความคิดของคุณพ่อคนเดียว มิทซึรุกลับไม่ได้รู้สึกว่าตัวเองเข้มแข็งขึ้นสักเท่าไร ตอนที่หลงเข้าไปในห้องสีแดงเขาก็เกือบเอาตัวไม่รอด ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ต้องให้คนอื่นช่วยเหลือ เขาไม่มีพลังพิเศษเหมือนพวกอาจารย์ ไม่ได้ใจแข็งขนาดจะฆ่าคนอื่นได้ ไม่ได้เข้มแข็งพอที่จะปกป้องใครๆ ได้ คุณพ่อเห็นเขาเข้มแข็งขึ้นตรงไหนกัน?

มิทซึรุคิดด้วยความรู้สึกเศร้าหมอง คุโรคอยช่วยเหลือเวลาที่เขาเดือดร้อน ทว่าในเวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับคนที่ไม่อยากเจอเช่นวันนี้ เพียงแค่คำพูดที่จะช่วยให้คุโรมั่นใจในตัวเองมากขึ้นเขาก็กังหาไม่ได้เลย

คุโรเคาะประตูเบาๆ สองครั้งแล้วสุดท้ายใจเข้าปอดลึกๆ มาซาฮิโกะ